

C-468/18 - 1

28/7/18

ROMÂNIA
JUDECĂTORIA CONSTANȚA
SECȚIA CIVILĂ

Operator de date cu caracter personal nr. 1086938
Mun. Constanța, Str. Traian Nr. 33; Tel. 0241 / 617760; Fax: 0241/619869

e-mail: jud-constanta-reg@just.ro

Inregistrat în registrul Curții de Justiție sub nr. 1086938 Luxemburg,	18 JUL. 2018 pentru grefier, Ramona I. Șereș Administrator
--	--

CERERE DE DECIZIE PRELIMINARĂ

Judecătoria Constanța, din oficiu, față de cele dispuse prin încheierea de ședință din 26.03.2018, în temeiul articolului 267 alineatul (2) din Tratatul privind Funcționarea Uniunii Europene, solicită

CURȚII DE JUSTIȚIE A UNIUNII EUROPENE

a răspunde la următoarele întrebări preliminare ce privesc interpretarea articolelor 3 litera (a), 3 litera (d) și art.5 din Regulamentul nr.4/2009, o decizie în acest sens fiind utilă soluționării cauzei care face obiectul dosarului nr.16324/212/2017, aflat pe rolul acestei instanțe:

- În cazul în care o instanță dintr-un stat membru este sesizată, printr-o cerere unică, cu trei petite, respectiv desfacerea căsătoriei părinților unui copil minor, răspunderea părintească asupra acestui copil și obligația de întreținere față de același copil, **dispozițiile art.3 lit.(a), art.3 lit.(d) și ale art.5 din Regulamentul nr.4/2009, pot fi interpretate în sensul că instanța de divorț care este, în același timp, instanță de la locul reședinței obișnuite a pârâtului și instanță în fața căreia s-a înfățișat pârâtul, poate soluționa cererea privind pensia de întreținere în favoarea copilului, deși s-a declarat necompetentă în materia răspunderii părintești privind acest copil sau cererea privind pensia de întreținere poate fi soluționată numai de instanța competentă să judece acțiunea în răspundere părintească față de copil?**
- În aceeași situație privind sesizarea instanței naționale, **cererea privind pensia de întreținere în favoarea copilului își mai păstrează caracterul accesoriu față de acțiunea privind răspunderea părintească, în sensul articolului 3 litera (d) din acest regulament.**
- În ipoteza unui răspuns negativ la cea de a doua întrebare, este în **interesul superior al minorului** ca o instanță dintr-un stat membru competentă, în temeiul art.3 lit.(a) din Regulamentul (CE) Nr.4/2009, să soluționeze cererea în materie de obligație de întreținere a părintelui față de copilul minor rezultat din căsătoria ce se solicită a fi desfăcută, în condițiile în care, aceeași instanță, în privința exercitării autorității părintești, s-a declarat necompetentă, reținând cu autoritate de lucru judecat că nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art.12 din Regulamentul (CE) Nr.2201/2003 al Consiliului din 27 noiembrie 2003 privind competența, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materie matrimonială și în materia răspunderii părintești, de abrogare a Regulamentului (CE) nr.1347/2000.

I. Obiectul litigiului. Fapte pertinente:

1. Prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul Judecătoriei Constanța la data de 29.09.2016, sub numărul xxxx/212/2016, **reclamanta R** a chemat în judecată pe **pârâtul P**, solicitând instanței ca, prin hotărârea ce va pronunța în cauză, să dispună: **desfacerea căsătoriei încheiate la data de 15.08.2015, în România; stabilirea locuinței minorei M,**

Entrée 18. 07. 2018

născute în Belfast, la data de 08.11.2015, la mamă; încuviințarea exercitării autorității părintești asupra minorei exclusiv de către mama reclamantă, cu obligarea pârâtului la plata pensiei de întreținere pentru copil.

2. Conform dovezilor administrate în cauză, copilul are doi ani opt luni (la data sesizării instanței europene) și locuiește cu mama reclamantă în Irlanda de Nord, Belfast, Regatul Unit.
3. Din actele dosarului rezultă că atât reclamanta, cât și pârâtul sunt cetățeni români, au plecat Irlanda de Nord, Regatul Unit, unde au locuit împreună cu copilul până în anul 2016, când soții au hotărât să se despartă. Pârâtul a părăsit locuința comună și a revenit în România, iar reclamanta a rămas în Belfast, împreună cu minora.
4. **Pârâtul a contestat competența instanței române.** Instanța română s-a declarat competentă cu privire la cererea de divorț, în temeiul art.3 lit.(b) din Regulamentul nr.2201/2003.
5. La termenul de judecată din 08.06.2017, instanța a dispus disjungerea capătului de cerere referitor la exercitarea autorității părintești asupra minorei exclusiv de către reclamantă și stabilirea locuinței minorei la mama reclamantă, precum și capătul de cerere referitor la obligarea pârâtului la plata pensiei de întreținere în favoarea minorei. Urmare a soluției disjungerii, au fost constituite alte două dosare, având obiectele arătate.
6. În dosarul nou format, având ca obiect cererea privind exercitarea răspunderii părintești față de minoră, instanța a constatat că nu sunt îndeplinite condițiile cumulative prevăzute de art.12 alin.1 pentru prorogarea de competență, deoarece nu este în interesul superior al copilului ca această acțiune să fie soluționată de instanța română. De asemenea, instanța a constatat, în temeiul art.8 alin.1 din Regulamentul nr.2201/2003, că reședința obișnuită a copilului este în Regatul Unit, unde acesta s-a născut și a trăit alături de părinții săi și unde trăiește și în prezent. În consecință, instanța a reținut că instanțele române nu sunt competente să soluționeze această cerere, iar competența în privința cererii în răspundere părintească aparține instanțelor din Regatul Unit, locul reședinței obișnuite a copilului. Părțile nu au declarat cale de atac împotriva sentinței prin care instanța română s-a declarat necompetentă să soluționeze cererea privind exercitarea răspunderii părintești față de minoră.
7. În dosarul nou format, având ca obiect obligarea pârâtului la plata pensiei de întreținere în favoarea minorei, instanța română s-a declarat competentă având în vedere reședința actuală a pârâtului și art.3 lit.(a) din Regulamentul (CE) Nr.4/2009.
8. Ambele părți au apreciat oportună sesizarea Curții de Justiție a Uniunii Europene.

II. Dispoziții naționale aplicabile în speță. Jurisprudență națională relevantă:

9. Dreptul material aplicabil în cauză pe fond nu este relevant pentru prezenta cerere preliminară, instanța aflându-se la momentul de stabilire a competenței internaționale, care, potrivit procedurii române, inițiază întregul proces și de care depinde continuarea sau sistarea procedurii.
10. Pentru întrebarea preliminară formulată, nu au relevanță nici alte dispoziții naționale procedurale, deoarece instanța apreciază că pentru stabilirea competenței în materia

obligăției de întreținere în cauză sunt aplicabile direct și cu prioritate dispozițiile art.3 și ale art.5 din Regulamentului nr.4/2009. De altfel, capitolul intitulat Cartea a VII-a din Codul de procedură civilă român (Legea nr.134/2010 privind Codul de Procedură Civilă, astfel cum aceasta a fost modificată, completată și republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.365 din 30 mai 2012), intitulată „Procesul civil internațional”, care reglementează procedura de urmat în cauzele cu elemente de extraneitate, face trimitere, în articolul 1065, la aplicarea cu prioritate a dreptului Uniunii Europene și numai în subsidiar, a normelor pe care le cuprinde.

11. În ceea ce privește jurisprudența națională relevantă, instanțele din România au o practică constantă în a face aplicarea jurisprudenței Curtea de Justiție a Uniunii Europene în interpretarea Regulamentului (CE) nr.2201/2003, precum și a Regulamentului (CE) nr.4/2009, cu precizarea că instanța nu a putut identifica nicio cauză unde să fi fost necesar să se stabilească dacă instanța care soluționează divorțul prinților poate soluționa cererea privind pensia de întreținere în favoarea copilului, deși instanțele altui stat membru sunt competente să judece cererea privind răspunderea părintească față de acest copil. Instanțele din România nu au sesizat Curtea de Justiție cu privire la această chestiune și nici nu există în prezent vreo cerere preliminară pendinte pe rolul Curții de Justiție având ca obiect interpretarea articolelor 3 lit.(a) și lit.(d) și ale art.5 din Regulamentul nr.4/2009 raportat la asemenea circumstanțe de fapt.

III. Dispoziții ale dreptului Uniunii Europene considerate relevante în cauză:

III.A. Regulamentul (CE) nr.2201/2003 al Consiliului din 27 noiembrie 2003 privind competența, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materie matrimonială și în materia răspunderii părintești, de abrogare a Regulamentului (CE) nr.1347/2000 (JO L 338, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 06, p. 183, rectificare în JO 2013, L 82, p. 63)

12. Considerentele (5) și (12):

„(5) În vederea garantării egalității tuturor copiilor, prezentul regulament reglementează toate hotărârile judecătorești în materia răspunderii părintești, inclusiv măsurile de protecție a copilului, independent de orice legătură cu o procedură matrimonială.

[...]

(12) Temeiurile de competență stabilite prin prezentul regulament în materia răspunderii părintești sunt concepute în funcție de interesul superior al copilului și, în special, de criteriul proximității. Prin urmare, ar trebui să fie competente în primul rând instanțele statului membru în care copilul își are reședința obișnuită, cu excepția unor cazuri de schimbare a reședinței copilului sau ca urmare a unui acord încheiat între titularii răspunderii părintești.”

13. Articolul 1:

„(1) Prezentul regulament se aplică, oricare ar fi natura instanței, materiilor civile privind:

(a) divorțul, separarea de drept și anularea căsătoriei;

(b) atribuirea, exercitarea, delegarea, retragerea totală sau parțială a răspunderii părintești.

[...]

(3) Prezentul regulament nu se aplică:

[...]

(e) obligației de întreținere;

[...]”

14. Articolul 2 punctul 7:

„răspundere părintească înseamnă ansamblul drepturilor și obligațiilor conferite unei persoane fizice sau unei persoane juridice în temeiul unei hotărâri judecătorești, al unui act cu putere de lege sau al unui acord în vigoare privind persoana sau bunurile unui copil. Aceasta cuprinde în special încredințarea și dreptul de vizită.”

15. Articolul 8:

„(1) Instanțele judecătorești dintr-un stat membru sunt competente în materie de răspunderii părintești privind un copil care are reședința obișnuită în acest stat membru la momentul la care instanța este sesizată.

(2) Alineatul (1) se aplică sub rezerva dispozițiilor articolelor 9, 10 și 12.”

16. Articolul 12:

(1) Instanțele judecătorești din statul membru care exercită competența în temeiul articolului 3 cu privire la o cerere de divorț, de separare de drept sau de anulare a căsătoriei sunt competente în orice chestiune privind răspunderea părintească în legătură cu această cerere atunci când

(a) cel puțin unul dintre soți exercită răspunderea părintească față de copil

și

(b) competența instanțelor a fost acceptată expres sau în orice alt mod neechivoc de către soți și de către titularii răspunderii părintești, la data sesizării instanței judecătorești, iar aceasta este în interesul superior al copilului.

[...]

(3) Instanțele judecătorești dintr-un stat membru sunt competente, de asemenea, în materie de răspundere părintească în alte proceduri decât cele menționate la alineatul (1) atunci când

(a) copilul are o legătură strânsă cu acest stat membru, în special datorită faptului că unul dintre titularii răspunderii părintești își are reședința obișnuită aici sau copilul este resortisant al acestui stat membru

și

(b) competența instanțelor a fost acceptată în mod expres sau în orice alt mod neechivoc de către toate părțile la procedură la data sesizării instanței, iar competența este în interesul superior al copilului.

III.B. Regulamentul (CE) nr.4/2009 Consiliului din 18 decembrie 2008 privind competența, legea aplicabilă, recunoașterea și executarea hotărârilor și cooperarea în materie de obligații de întreținere

17. Considerentele (1) și (3):

Regulamentul nr.4/2009, precum și, printre altele, Regulamentele nr.44/2001 și nr.2201/2003 urmăresc adoptarea unor măsuri în domeniul cooperării judiciare în materiile civile care au o incidență transfrontalieră și au ca obiect printre altele favorizarea compatibilității normelor aplicabile în statele membre privind conflictul de legi și de competență.

18. Considerentul (8) al Regulamentului amintește că, în cadrul acestui regulament, trebuie să se țină seama printre altele de Convenția de la Haga din 2007.

19. Considerentul (15):

„În vederea protejării intereselor creditorilor de obligații de întreținere și pentru a favoriza o bună administrare a justiției în cadrul Uniunii Europene, ar trebui adaptate normele

referitoare la competență, astfel cum rezultă din Regulamentul (CE) nr. 44/2001. Faptul că un pârât își are reședința obișnuită într-un stat terț nu ar trebui să mai aibă drept efect excluderea aplicării normelor comunitare în materie de competență și, de acum înainte, nu ar mai trebui avută în vedere nicio trimitere la legislația națională. Prin urmare, este necesar să se stabilească în prezentul regulament cazurile în care o instanță a unui stat membru poate exercita o competență subsidiară.”

20. Articolul 3:

„Are competența de a hotărî în materie de obligații de întreținere în statele membre:

- (a) instanța judecătorească de la locul reședinței obișnuite a pârâtului sau
- (b) instanța judecătorească de la locul reședinței obișnuite a creditorului sau
- (c) instanța judecătorească competentă în temeiul legii forului într-o acțiune privind starea persoanei în cazul în care cererea cu privire la o obligație de întreținere este accesorie respectivei acțiuni, cu excepția cazurilor în care respectiva competență se întemeiază exclusiv pe cetățenia uneia dintre părți sau
- (d) instanța judecătorească competentă în temeiul legii forului într-o acțiune privind răspunderea părintească atunci când cererea cu privire la o obligație de întreținere este accesorie respectivei acțiuni, cu excepția cazurilor în care respectiva competență se întemeiază numai pe cetățenia uneia dintre părți.”

21. Articolul 5:

„Cu excepția cazurilor în care competența este determinată de alte dispoziții ale prezentului regulament, instanța din statul membru în fața căreia se înfățișează pârâtul este competentă. Prezenta dispoziție nu se aplică dacă înfățișarea are drept scop contestarea competenței.”

IV. Motivele care au determinat instanța să formuleze cererea de decizie preliminară:

22. Problema de drept unional ivită în fața instanței naționale privește **interpretarea dispozițiilor art.3 lit.(a), art.3 lit.(d) și ale art.5 din Regulamentul nr.4/2009** în ipoteza în care pârâtul s-a înfățișat în fața instanței naționale, nu a invocat excepția necompetenței instanței naționale, iar instanța națională s-a declarat competentă să soluționeze divorțul și necompetență în privința răspunderii părintești.
23. Problema de drept are relevanță în cauza instrumentată de instanța națională, chiar dacă această instanță s-a declarat competentă pentru a o soluționa. Conform dreptului național, instanța trebuie să își verifice din oficiu competența, iar necompetența generală a instanței poate fi invocată de părți ori de către judecător în orice stare a pricinii – ceea ce înseamnă că declararea competenței instanței cu ocazia verificării din oficiu a competenței sale nu exclude posibilitatea invocării excepției necompetenței instanței naționale. **Pârâtul nu a invocat această excepție, opinând în sensul că se impune sesizarea instanței europene.** Și reclamanta a opinat în același sens. Instanța națională nu a procedat la analiza fondului cauzei, considerând, în acord cu părțile, oportună această sesizare.
24. Prin urmare, în funcție de interpretarea raportului dintre art.3 lit.(a), art.3 lit.(d) și art.5 din Regulamentul nr.4/2009, instanța **va soluționa** problema competenței internaționale a instanței române cu privire la cererea de obligare a pârâtului la plata pensiei de întreținere în favoarea minorei.

25. Instanța națională urmărește să se stabilească dacă criteriile de atribuire a competenței prevăzute la articolul 3 literele (a) și (d) din Regulamentul nr.4/2009, ținând seama de conjuncția „sau” care figurează la această dispoziție, se exclud reciproc sau dacă această conjuncție înseamnă că instanța competentă să soluționeze acțiunea având ca obiect divorțul poate fi instanță sesizată cu o cerere referitoare la obligația de întreținere față de copilul minor.
26. De asemenea, instanța națională urmărește să se stabilească dacă criteriile de atribuire a competenței prevăzute la articolul 3 literele (a) și (d) din Regulamentul nr.4/2009, în vederea de la aplicare articolul 5 din același Regulament.
27. Altfel spus, instanța națională urmărește să se stabilească, în circumstanțe precum cele ale speței, dacă acțiunea privind pensia de întreținere față de minor poate fi soluționată numai de instanța competentă să judece cererea în răspundere părintească față de acesta sau dacă acțiunea privind pensia de întreținere poate fi soluționată de instanța competentă să soluționeze divorțul părinților minorului.
28. Potrivit **art.3 lit.(a)** din Regulamentul nr.4/2009, este competentă în materia obligației de întreținere instanța judecătorească de la locul reședinței obișnuite a pârâtului. În speță, pârâtul își are reședința obișnuită în România.
29. Potrivit **art.3 lit.(d)** din Regulamentul nr.4/2009, este competentă în materia obligației de întreținere instanța judecătorească competentă în temeiul legii forului într-o acțiune privind răspunderea părintească atunci când cererea cu privire la o obligație de întreținere este accesorie respectivei acțiuni, cu excepția cazurilor în care respectiva competență se întemeiază numai pe cetățenia uneia dintre părți. În cauza aflată pe rolul instanței naționale, cererea cu privire la o obligația de întreținere a fost formulată ca petit accesoriu divorțului și, după disjungere, cele trei petite au format dosare civile separate.
30. Potrivit **art.5** din regulamentul, cu excepția cazurilor în care competența este determinată de alte dispoziții ale prezentului regulament, instanța din statul membru în fața căreia se înfățișează pârâtul este competentă; dispoziția nu se aplică dacă înfățișarea are drept scop contestarea competenței. Raportat la situația de fapt a speței, pârâtul s-a înfățișat în fața instanței naționale și nu a contestat competența acestei instanțe prin invocarea unei excepții, fiind de părere că este oportună sesizarea Curții de Justiție a Uniunii Europene.
31. Interpretarea raportului dintre art.3 lit.(a) și art.3 lit.(d) din Regulamentul nr.4/2009, în ipoteze precum cea din speță, **conduce instanța la soluții diferite.**
32. Astfel, dacă art.3 lit.(d) nu ar exclude aplicarea art.3 lit.(a), instanța română, care s-a declarat incompetentă cu privire la răspunderea părintească, se va putea declara competentă să soluționeze cererea de obligare a pârâtului la plata pensiei de întreținere în favoarea minorului, ca instanță de la **locul reședinței obișnuite a pârâtului**. Pe cale de consecință, instanța națională ar proceda la soluționarea fondului cererii privind obligarea părintelui la plata pensiei de întreținere față de minor – situație care pune sub semnul întrebării caracterul accesoriu al acesteia față de cererea privind răspunderea părintească. Ducând mai departe raționamentul, se pune problema dacă este în interesul minorului ca instanța națională să judece această cerere, având în vedere criteriul proximității. După cum s-a arătat în precedent, copilul s-a născut în Belfast, are doi ani opt luni (la data sesizării instanței europene) și locuiește cu mama reclamantă în Irlanda de Nord, Belfast, Regatul Unit.

33. În ipoteza în care s-ar admite că este competentă să soluționeze cererea privind pensia de întreținere, în temeiul art.3 lit.(a) din Regulamentul (CE) Nr.4/2009, instanța națională constată că se pune în discuție atât caracterul accesoriu al cererii, cât și interesul superior al minorului, în condițiile în care aceeași instanță națională, în privința răspunderii părintești, tocmai pentru argumente care țin de interesul minorului și criteriul proximității, s-a declarat incompetentă să judece, reținând că nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art.12 din Regulamentul (CE) Nr.2201/2003 al Consiliului din 27 noiembrie 2003.

34. De asemenea, dacă art.3 lit.(d) nu ar exclude aplicarea art.5, instanța română, care s-a declarat incompetentă cu privire la răspunderea părintească, se va putea declara competentă pe cererea de obligare a pârâtului la plata pensiei de întreținere în favoarea minorului, **ca instanță în fața căreia s-a înfățișat pârâtul**. Dar, în acest caz, ar urma că cererea privind plata pensiei de întreținere, deși accesorie față de cea privind răspunderea părintească, nu ar putea fi soluționată de instanța națională întrucât aceasta s-a dezinvestit, prin admiterea excepției de incompetență, în privința cererii privind autoritatea părintească.

35. Dacă, în ipoteze precum cea din cauză, cererea privind pensia de întreținere în favoarea copilului ar putea fi soluționată numai de instanța care judecă acțiunea în răspundere părintească, atunci instanța română ar înlătura atât art.3 lit.(a), cât și art.5 din Regulament și s-ar declara incompetentă în privința cererii de obligare a pârâtului la plata pensiei de întreținere pentru minor.

36. Instanța a identificat în jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene hotărârea din 15.07.2015, A, C-184/14. În această cauză, Curtea a decis că, în cazul în care o instanță dintr-un stat membru este sesizată cu o acțiune privind separarea sau desființarea legăturii conjugale dintre părinții unui copil minor, iar o instanță din alt stat membru este sesizată cu o acțiune privind răspunderea părintească asupra acestui copil, o cerere având ca obiect o obligație de întreținere față de același copil este accesorie numai acțiunii privind răspunderea părintească, în sensul articolului 3 litera (d) din acest regulament. Curtea a statuat că prin natura sa, o cerere având ca obiect obligațiile de întreținere față de copiii minori este legată intrinsec de acțiunea în răspundere părintească (par.40). De asemenea, Curtea a arătat că o cerere având ca obiect obligațiile de întreținere în favoarea copiilor minori nu este în mod necesar legată de o acțiune având ca obiect divorțul sau separarea. În plus, o astfel de procedură nu determină în mod necesar stabilirea unor obligații de întreținere față de un copil minor (par.42). În schimb, instanța competentă să soluționeze acțiunile privind răspunderea părintească, este cea mai bine plasată pentru a aprecia în concreto mizele cererii având ca obiect o obligație de întreținere în favoarea unui copil, a stabili cuantumul acelei obligații destinate să contribuie la cheltuielile de întreținere și de educare a copilului prin adaptarea acesteia, în funcție de modul de încredințare stabilit, în comun sau exclusiv, în funcție de dreptul de vizită, de durata acestui drept și de celelalte elemente de natură factuală privind exercitarea răspunderii părintești prezentate în fața sa (par.43).

37. Identificând și realizând o scurtă analiză a circumstanțelor prezentei cauze, care a determinat instanța de trimitere să aibă îndoieli cu privire la modul de interpretare a dispozițiilor art.3 lit.(a), art.3 lit.(d) și art.5 din Regulamentul nr.4/2009, instanța națională precizează că, față de hotărârea pronunțată în cauza C-184/14, **a identificat în prezenta cauză ca fiind diferite, următoarele circumstanțe.**

38. În primul rând, în speța de față, pârâtul s-a înfățișat și **nu a invocat excepția necompetenței instanței naționale.**
39. În al doilea rând, în cauza A, C-184/14, la data la care instanța de divorț s-a pronunțat cu privire la competența sa privind cererea de obligație de întreținere față de minor, instanța de la reședința obișnuită a copilului era deja sesizată cu o cerere în răspundere părintească. Or, în prezentul litigiu, prin aceeași acțiune, instanța română a fost sesizată cu cele trei petite arătate.
40. Conform dreptului național, într-o astfel de ipoteză, autoritatea părintească și pensia de întreținere sunt accesorii față de petitul referitor la divorț (art.931 alin.2 din Codul de Procedură).
41. Însă, judecătorul național a reținut că domeniul de aplicare al noțiunii „cerere accesorie” care figurează la art.3 lit.(d) din Regulamentul nr.4/2009 nu poate fi lăsat la aprecierea instanțelor din fiecare stat membru în funcție de dreptul lor național, din cerința aplicării uniforme a dreptului Uniunii rezultând că, întrucât articolul 3 litera (d) din Regulamentul nr. 4/2009 nu face trimitere la dreptul statelor membre pentru a stabili sensul și domeniul de aplicare ale noțiunii respective, aceasta trebuie să primească în întreaga Uniune Europeană o interpretare autonomă și uniformă (cauza A, C-184/14, paragrafele 30 și 31).
42. Aceasta a fost rațiunea pentru care instanța națională și-a stabilit competența cu privire la divorț, dar s-a declarat necompetentă în privința cererii în răspundere părintească față de copil, menționând că instanțele de la reședința obișnuită a copilului sunt competente în această din urmă materie.
43. Prin urmare, la data la care instanța română își analizează competența cu privire la cererea de obligare a pârâtului la plata pensiei de întreținere față de copil, instanța din Regatul Unit încă nu este sesizată cu o cererea în răspundere părintească.
44. Aceste două circumstanțe ale cauzei de față fac incert modul de rezolvare a problemei de drept U.E. menționate.

V. Opinia instanței naționale:

45. Instanța națională opinează în sensul că, în circumstanțe precum cele din speță, nu este în **interesul superior al minorului** ca o instanță dintr-un stat membru care și-a declarat competența în temeiul art.3 lit.(a) din Regulamentul (CE) Nr.4/2009 să soluționeze o cerere în materie de obligație de întreținere care decurge dintr-o căsătorie ce se solicită a fi desfăcută, în condițiile în care, aceeași instanță, în privința răspunderii părintești, s-a declarat necompetentă, statuând cu autoritate de lucru judecat că nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art.12 din Regulamentul (CE) Nr.2201/2003 al Consiliului din 27 noiembrie 2003 privind competența, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materie matrimonială și în materia răspunderii părintești, de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1347/2000.
46. Pe cale de consecință, **ar trebui să i se recunoască cererii privind pensia de întreținere caracterul accesoriu față de acțiunea privind răspunderea părintească, în sensul articolului 3 litera (d) din Regulamentul (CE) Nr.4/2009, și în ipoteza în care o instanță națională a fost sesizată cu aceste petite, în considerarea acestui caracter accesoriu, instanța națională să se declare necompetentă a le soluționa pe ambele.**

47. Inclusiv considerente de ordin practic susțin această concluzie a judecătorului național. În astfel de cauze, din rațiuni care țin de administrarea probatoriului (instanța națională este obligată să facă aplicare art.4 din Regulamentul CE nr.1206/2001 privind cooperarea între instanțele statelor membre în domeniul obținerii probelor în materie civilă sau comercială, sesizând instanțele statelor membre de la reședința obișnuită a copilului, pentru a-l asculta pe minor și pentru a întocmi rapoarte de anchetă psihosocială), durata procedurii divorțului în fața instanței naționale ar fi mult mai scurtă, fiind în interesul minorului ca părinții să sesizeze urgent instanțele de la reședința obișnuită a minorului, pentru ca acestea să statueze, cu celeritatea cuvenită, cu privire la răspundere părintească și pensie de întreținere.

Constanța, 11.07.2018,
Judecător Constanța Ilie.

